

Nr 334.

Av herr andre vice talmannen **Magnusson**, om beräkningen av pensionsunderlaget för vissa till övergångsstat överförda musiksergeanter och f. d. musiksergeanter.

I 1925 års försvarsbeslut bestämdes, att å staten för varje musikkår vid arméns truppförband skulle tillkomma en musikfanjunkarebeställning och att musikdirektör, där sådan beställning funnes upptagen, skulle hänföras till lönegraden O 2 i avlöningsreglementet för officerare m. fl. I förhållande till den tidigare gällande organisationen innebar detta beslut, att musikunderofficerarna vid armén efter 1925 års försvarsordnings genomförande fått möjlighet att nå fanjunkares lön och efter avgång från sådan beställning också komma i åtnjutande av fanjunkares pensionsförmåner; tidigare kunde musikunderofficer icke nå högre beställning än för sergeant, och sådan underofficer kunde därför heller icke komma i åtnjutande av högre pension än den för sergeant bestämda.

Den nya musikorganisationen genomfördes från och med ingången av år 1928, och vid varje musikkår vid armén erhöll då en musikunderofficer fanjunkares löneställning. Till följd av 1925 års försvarsbesluts genomförande hade emellertid ett antal musikunderofficerare dessförinnan eller i samband med beslutets genomförande förts till övergångsstat, enär den nya organisationen innebar en väsentlig minskning i musikunderofficerarnas antal, och dessa till övergångsstat överförda hava sålunda icke haft någon födel av att det enligt 1925 års försvarsbeslut införts fanjunkarebeställningar också vid musikkårerna. Vid marinens musikkårer ha på grund av annan personalorganisation redan tidigare funnits möjligheter för musikunderofficerarna att nå högsta underofficersbeställningen och därigenom också att komma i åtnjutande av däremot svarande pension.

Då vissa andra underofficerare, vilka fördes till övergångsstat såsom innehavare av sergeantbeställningar, enligt meddelade bestämmelser medgivits att få komma i åtnjutande av högre pension än som utgår till pensionerade sergeanter, så synes det mig föreligga skäl för att musikunderofficerare, som intaga samma ställning som de avsedda underofficerarna, bliva berättigade att också uppbära något högre pension än den för sergeanter bestämda. Det stadgas nämligen i Kungl. Maj:ts kungörelse av den 23 oktober 1925 (Sv. förf.-saml. nr 429) med vissa bestämmelser rörande arméns och marinens övergångsstat, att sergeant, vilken vid tiden för

överföringen till tvångsvis övergångsstat uppnått högsta löneklassen inom vederbörlig lönegrad (lönegraden Uo 2), må kunna vinna uppflyttning till närmast högre löneklass inom vederbörlig löneplan, d. v. s. i detta fall till lönegraden Uo 3 eller fanjunkares lönegrad, när han uppnått en tjänsteålder av 17 år såsom sergeant och furir (§ 17 i kungörelsen), och i anslutning härtill har genom föreskrift i Kungl. Maj:ts reglemente angående tjänstepension för befattningshavare vid försvarsväsendet den 17 maj 1935 (Sv. förf.-saml. nr 167) stadgats, att för sådan sergeant, som ovan nämnts, skall tillämpas ett pensionsunderlag av 2,400 kronor och pensionsavdrag av 66 kronor (pensionsreglementets övergångsbestämmelser), medan motsvarande belopp för annan sergeant äro fastställda till 2,196 kronor respektive 78 kronor.

De musiksergeanter, vilka i innehavande beställningar överfördes till övergångsstat och vid denna tidpunkt räknade en tjänstetid av minst 17 år såsom musiksergeant och musikfurir på stat, synas icke skäligen böra ifråga om pension försättas i sämre läge än deras jämnåriga kamrater vid truppen. Hade dessa musiksergeanter kunnat få kvarstå i aktiv tjänst vid sina respektive truppförband, hade de säkerligen, med mycket få undantag, haft möjligheter att vinna befordran till musikfanjunkares beställning och därigenom också grunda rätt till tjänstepension såsom fanjunkare. De hava sålunda blivit lidande på tillkomsten av 1925 års försvarsbeslut, ty lönen såsom beställningshavare på övergångsstat är ju väsentligen mindre än lönen för beställningshavare på aktiv stat, och de hava som musiker haft små möjligheter att vinna civila anställningar. Detta måste uppenbarligen kännas synnerligen orättvist, särskilt för beställningshavare, vilka vid tvångsöverföringen stodo omedelbart inför befordran till fanjunkare.

Det skulle kunna ifrågasättas, om icke dessa musiksergeanter på övergångsstat skäligen borde förklaras berättigade att komma i åtnjutande av samma löneförmåner såsom beställningshavare på övergångsstat som deras likställda kamrater vid truppen, men då vissa av dem redan beviljats avsked med pension, anser jag mig likväl icke böra framlägga förslag därom. Däremot synas samtliga de avsedda musiksergeanterna böra, oavsett om de redan pensionerats eller alltjämt kvarstå på övergångsstat, medgivas uppbära pension, som följer av att pensionsunderlaget för dem bestämmes till 2,400 kronor för år.

Enligt ur tillgängliga rullor för underofficerare hämtade uppgifter torde antalet musiksergeanter, som skulle bliva berörda av ett dylikt medgivande, uppgå till ett 40-tal.

På grund av vad som sålunda anförts får jag härmed vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte medgiva, att de musiksergeanter och f. d. musiksergeanter, vilka i samband med 1925 års förevarsordnings genomförande fördes till övergångsstat och då räk-

nade en tjänstetid av minst 17 år såsom musiksergeant och musikfurir, få uppbära pension med belopp, som beräknas efter ett pensionsunderlag av 2,400 kronor.

Stockholm den 24 januari 1937.

Karl Magnusson
i Skövde.
